BLUE BERET

DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

No.3 XVIII — 1987

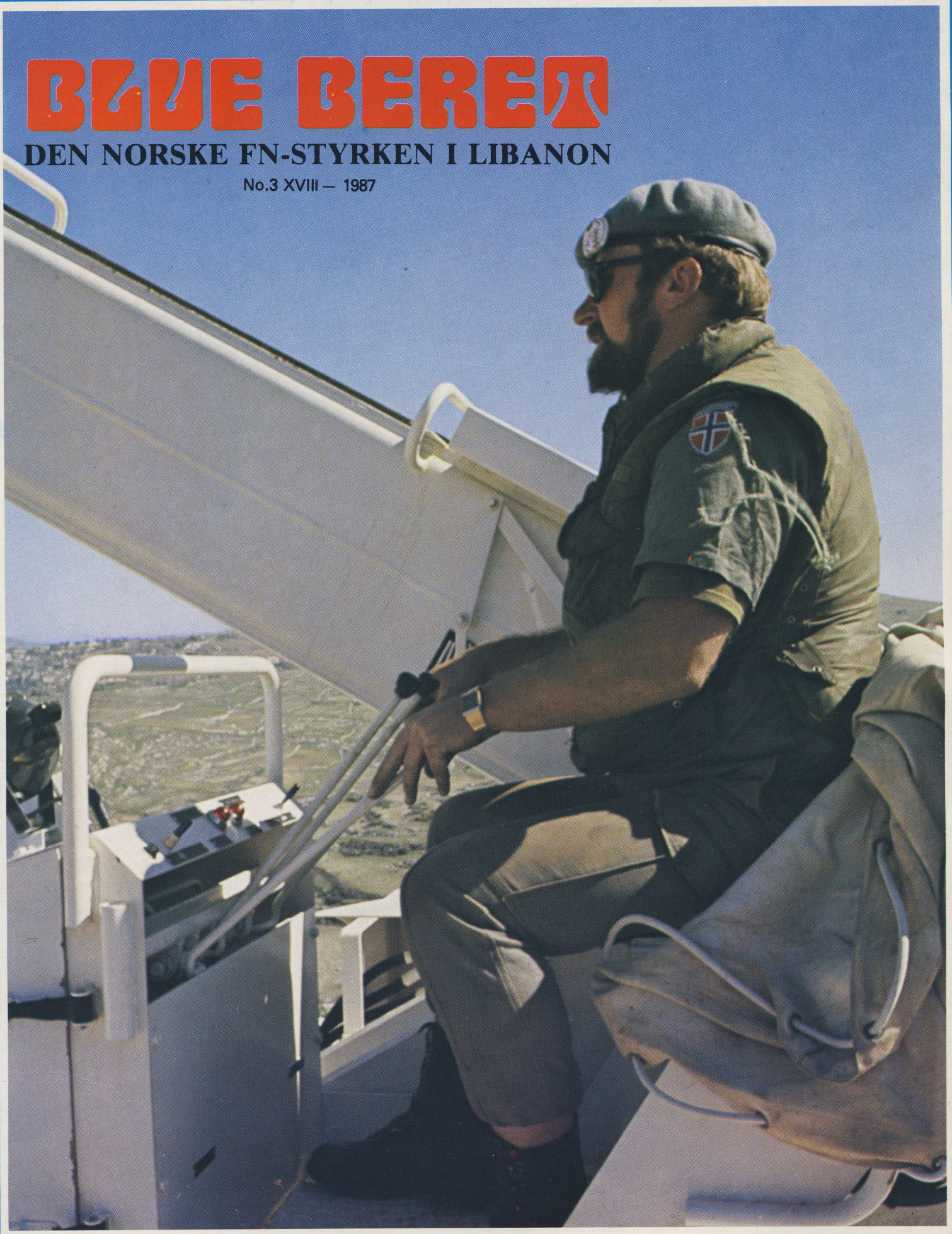

Her er noen av sunnmöringene i Norbatt samlet ved Norbatt-troller. Fra venestre bak: Kristian Stafseh, Jan Heltne, Age Trandal og Peder Leganger, alle Ålesund. Foran venstre: Lennart Urke, Örsta, Aage Skaavik, Ålesund, Alf Idar Hoem, Skodje og Fritjof Fredriksen, Sykkylven.

Bilde til lokalavisa

- Hei, PIO, kan'kje du ta bilde av oss og sende til sunnmørsposten?

- Jo, klart det, men da må dere organisere tid og sted og samle så mange sunnmøringer som mulig.

Vi på PIO-seksjonen skal på slutten av kontingenten prøve å sende bilder og stoff til lokalaviser i Norge. Noe finner vi kanskje på helt av oss selv, men på oppfordring tar vi bilde og skriver litt om en gjeng hvis de er fra det samme avisdistriktet.

Flekkefjæringer kan vi sende till Agder, folk fra Kirkenes til Sør-Varanger avis, trøndere til Adresseavisen, Arbeideravisa eller kanskje Trønder-Avisa. Dere kjenner selv deres egen lokalavis, og de aller fleste vil være glade for å få vite noe om dere som tjenestegjør i Sør-Libanon, i NorMaintCoy, Norbatt eller Naqoura.

- Hva skal vi skrive om Libanon?

- At det er et nytt reismål – med lønn, sier Åge Trandal fra Ålesund.

- Seriøst, hvorfor er dere her?

- Litt eventyrlyst. Vi drar for å oppleve noe annet enn det vi kan oppleve hjemme, sier ass. paymaster, fenrik Lennart Urke, som bor på Ørsta.

- Hva savner dere mest?

- Vi har det helt topp, bortsett fra at vi mangler sjøen. Vi savner fiskinga og den iskalde sørvesten. Å sette på seg skia for å gå langrenn eller kjøre slalåm er ting som en tenker på her nede, men det er vanskelig å få det til, selv om det bare er noen kilometer opp til de snøkledte Hermon-fjellene

- På den positive siden er det gode miljøet og samholdet, mens savnet av familien hjemme er det verste, sier sunnmøringene.

- Vi oppfyller ikke UNIFILs mandat, er det likevel riktig at vi er her?

- Ubetinget ja, svarer sambandsløytant Jan Heltne.

- Jeg tror ikke vi kan si at vi ikke skal reise hit. Vi er ikke her for å skyte og slåss for å oppfylle mandatet. Vi gjør en meget viktig humanitær oppgave. Ved siden av dette er det faglig sett lærerikt å være her, og vi får livsvisdom gjennom oppholdet. Vi har alle godt av å oppleve et annet land på nært hold.

Et kort intervju og et bilde fra den norske FN-styrken i Libanon vil bli godt mottatt i de fleste norske lokalaviser. Gi et tegn, så ordner vi fort en liten hilsen hjem på tampen av den 18. Kontingenten til UNIFIL.

Magasin for den norske kontingenten til UNIFIL. **I redaksjonen:** Løytnant Geir Terje Ruud/PIO og fenrik Ola K. Christensen/Ass PIO. **Forsidebilde:** Bergingsseksjonen i NorMaintCoy. (Foto: Fenrik Per Arne Jeremiassen). **Siste side:** På vakt i 4-25 CP. (Foto: Major Dag Leraand).

Generalbesøk

Generalmajor Gustav Hägglund, Force Commander, sammen med sjef kp B, major Even Kogstad, under inspeksjonen av 4-18.

Force Commander forlot Norbatt i visshet om at bataljonen fortsatt fungerer silk han ønsker da han var på rundtur der i februar.

Sammen med NORCO, oberst Wegger Strømmen, fikk han sett svært mye av bataljonen på en kort dag, og det viktigste denne gangen var å vise hva som har skjedd av utbedringer på noen av posisjonene.

General Hågglund har vært skeptisk til å opprettholde Enklave-posisjonen 4-18, pa grunn av at den var dårlig sikret. Ved juletider var det «firing close» nesten daglig, men etter at prefaben er blitt gravd ned, det er blitt gravet løgegraver, og gaupa er blitt ytterligere sikret og utstyrt med OP er det blitt bedre. Nesten ingen «firing close» har vært registrert etter at utbedringsarbeidene kom i gang.

Gaupa, med observasjonstårn oppå, er nærmest en prototype på slik batljonen og UNIFIL forøvrig ønsker å ha det. Selv om man er nødt til å ga i dekning kan det observeres uten at man må gå ut av dekningsrommet av den grunn.

General Gustav Hägglunds besøk i Norbatt var det første denne kontingenten, og han la ikke skjul på at han var fornøyd med det som er gjort av utbedringsarbeider siden han sist besøkte bataljonen.

Fanget av PLO

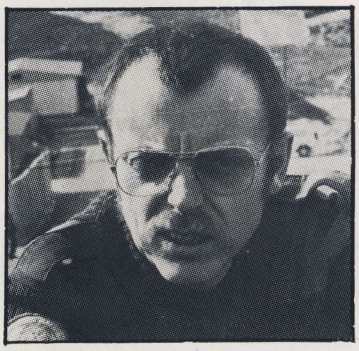

Svein Dyrvig, tilbake på 4-3 HQ, ni år etter. – Forholdene den gangen og nå kan ikke sammenlignes, sier Svein.

- Vi rusler langsetter stien og aner ingen fred og fare. Plutselig kommer flere PLO-soldater til syne. Hva skjer, tenker jeg. Men de er ikke snauere enn at de ber oss inn på kaffe i teltet sitt, som er fullt av guttunger med skarpladde geværer. Vi drikker opp vår kaffe og skal til å forlate teltet, da veien blir sperret foran oss.

«DOWN!» Lite å gjøre med den saken. Vi må pent sette oss ned, så å si ansikt til ansikt med flere geværmunninger. Etter en tid blir kompisen min sluppet fri. Han går tilbake til HQ for å få tak i hejlp Tilbake sitter jeg. Omgitt av en gjeng med guttehvalper med våpna siktet mot meg. Da følte jeg meg ikke særlig høy i hatten, nei. Men etter to timer i varetekt hos PLO-soldatene, ankom den rekvirerte hjelpen. Og det hele løste seg uten noen problemer. Problemene var imidlertid langt større da vi møtte BN-sjefen. Han gav oss en skikkelig overhaling, så håret sto rett bakover.

FN-tjeneste kan innebære så mangt. En av kokkene i 4-3 HQ, Svein Dyrik, satt i fangenskap hos PLO en sommerdag i 1978, med andre ord i kontingent I.

Minner

Åtte åre senere er han igjen å finne i 4-3. Også denne gang som kokk. Mange minner dukker opp hos Svein under samtalen med ham. Den berømmelige joggeturen, som resulterte i en episode utenom det vanlige. Kanskje en tur i terreng som ikke var tillatt?.

- Vel. Vi var kanskje litt utenfor alfarvei, kompisen min og jeg. men vi betraktet faren for at noe skulle skje som minimal. Men det gikk nå ikke helt etter planen, da.

Jeg følte meg ikke noe særlig ovenpå med alle guttungene stående rundt, mens jeg stirret rett inn i geværmunnninger.Jeg kunne jo ikke være sikker på hva de kunne finne på. Men jeg sitter nå her da. Men kjeften ifra BN-sjefen kommer jeg aldri til å glemme. Vi ble stående å måpe etter hvert som bygene haglet.

- Underlig følelesse å være tilbake etter så mange år, sier Svein og skuer utover mot «kp A-dalen». Teltene, som var bopel i 1978, er erstattet av hus og «prefaber». Mer ordned forhold. Flere velferdstilbud. Kort sagt, som natt og dag.

Svein tjenestegjorde i Kp 3, som var dengangens betegnelse. Sjef var daværende major Tor Løset, nåværende BN-sjef.

Mange Angret

Meldinga som gikk ut rundt påsketider i 1978 om at FN-styrkens beredskapspersonell skulle møte snarest på Trandum, kom ikke som noen overraskelse på Svein.

- Gjennom stadige meldinger i massemedia om situasjon i Libanon, skjønte man at noe var i gjære. Og da vi møtte på Trandum gikk det slag i slag. Vi hadde mer enn nok å henge fingra i. Det var ikke få tonn med utstyr som måtte klargjøres og lastes ombord i en gedigen flyflåte. Meldinger om situasjonen i Libanon kom fortløpende. Posistive meldinge var det langt imellom. Flere fikk betenkelighter og angret på at de hadde sto i beredskappsstyrken. Enkelte møtter da heller ikke fram på Trandum.

Trettifireåringen husker det hele som om det skulle ha vært i går. Om overgangen fra et kaldt vår-Norge til 35°C i skyggen i Tel Aviv. Om folk som sto langs vegen og hilste FN-styrken velkommen. Om Sawi, som virket helt «død» på overflaten. Om de første demonstrasjonene i Marjayoun mot UNIFIL. Slagord som «Norwegians-go home». Om telttilværelsen på 4-3. Om krypdyr. All jobbingen dag og natt med stillingsarbeider, hvor alt skulle bygges opp fra grunnen. Da sleiv og kniv ble byttet ut med hakke og spade. Da velferd og fritid var begreper man knapt turde å drømme om.Hvor kokkene sto utendørs med sine feltkjøkken av typen M 55 drevet av besin. Med bensinlekkasjer. Og mye, mye puss av kjøkkenet.

Menyen var så som så. Knekkebrød, leverpostei, sild i olje eller tomat. Til middagsmat mye kjøtt, og særlig lever. Den første tida var svært hard for mange. For enkelte røynet det svært på, og flere fikk returbillett hjem. Både frivillig og ufrivillig. Den nye tilværelsen fordret at du måtte omstille deg radikalt. Innrette seg på en ny og fremmed måte. Selv lurte jeg jo litt den første tida hva jeg hadde begitt meg utpå. Det var krigshandlinger i området. Norske stilllinger ble beskutt. Og vi satt tilbake med bange anelser om hva som eventuelt kunne skje. Man følte virkelig hverdagen på pulsen. Det hendte ikke rent sjeldent at kokkene ble purret midt på natta for å lage mat til avdelinger som på grunn av jobbing nattestid hadde gjort seg fortjent til mat. Og den sto vi for!

Et virkelig felt-, for ikke å si teltliv satte sitt markante preg på tilværelsen. Fire mann på hver sin feltseng. -Trange forhold, hvor luksus var et fremmedord. Vi hadde ikke skap. Alle effekter, unntatt uniformene, lå nedpakket i kofferter og pakksekker. Under slike forhold kunne selv den mest tålmodige miste besinnelsen. Men til overmål gikk alt bra. Vi måtte lære å leve så å si oppå hverandre, og ikke minst innstille seg på det. Men som tidligere nevnt så lurte man til tider virkelig på hva man hadde gitt seg i kast med.

Etter tre måneder ble imidlertid Svein forflyttet opp til Kfar Hamam, Og rett inn i hus som forlegning.

- Det var det reneste paradis. Byen ble forskånet for slikt bråkt som man var vandt til nede ifra dalen, sier Svein.

- Sterk hjemlengsel under slike forhold?

- En del. Men endel hadde så sterk hjemlengsel at de var villige til å gjøre hva helst for å komme hjem. Forholdene var alt annet enn rolige i eneren! Og da vi tok norsk jord etter seks måneder, føltes det for mange som en enorm lettelse. Men overgangen var enorm. Seks måneder i et svært urolig hjørne av verden hadde satt sitt preg, sier Svein. -Enkelte tålte rett og slett ikke den overgangen.

- En gang Libanon, alltid Libanon?

- Lysten har alltid sittet i kroppen på en. Gått en skikkelig i blodet. Ville nedover høsten -80, men det ble ikke noen suksess hjemme. I løpet av de senere åra har imidlertid lysten på å komme nedover bare økt. Og i fjor «sprakk bobla». Jeg måtte nedover, forteller Svein, som knapt kjente seg igjen da han atter var på plass i området. I hvert fall hva fasiliteter angår. – Forskjellen er som natt og dag. Soldater og befal bør ha lite å klage over. Ta for eksempel det å skulle dusje. Maks 40 sekunder pr. mann, det vil si 20 sekunder til innsåping. Og ytterligere 20 til avskylling. I kaldt vann, selvfølgelig, fra et eneste oljefat.

Hvorfor FN-tjeneste?

- Meldte meg til FN's beredskappssstyrke allerede under førstegangstjenesten i 1973. Grunnet nysgjerrighet. Opplev verden på en annen måte. Hvordan mennesker utenfor Norges grenser har det. Eventyrlyst. Og dette har jeg stort sett fått tilfredsstilt, mener Svein, som om få måneder fortsetter som rekap i kontingent XIX.

STOPP!

Ikke ett eneste kjøretøy får inn- eller utpasere porten til NORMAINTCOY uten at bilnummer og bestemmelsessted registreres i vakta. Det samme med personell som skal utenfor leiområdet. Dette for å kunne ha kontrol med personell og kjøretøy till enver tid.

Vi traff Magne Løe (22) fra Kongsberg, rekap fra kontingent XVII. Løe tilhører lagertroppen i stilingen skriver/regnskap. Men som altså holdt regnskap med trafikken da vi var i Tibnine. - Ikke akkurat den mest interessante jobben. Men some må gjøres, og man får ta det med godt humør, mente Løe, som hadde mer enn nok å gjøre i formiddagstimene på sin post.

-Sist, men ikke minst, skal vi minne folk om og kontrollere at våpnene er tomme for ammunisjon.

Trengte forandring

- När man har vært i én og samme jobb i en årrekke, kan behovet for miljøforandring melde seg. Et ønske om å sikfte «beite» for en periode. Bli stilt overfor nye utfordringer i totalt fremmede omgivelser. Og sist, men ikke minstettersom UNIFIL er en bredt sammensatt internasjonal styrke, er sjansen for å bli kjent med nye ansikter, nye språk og fremmede kulturer så absolutt til stede.

Alle har vi våre spesielle grunner for å søke FN-tjeneste. Bergenseren Dag Bakka i NORMAINTCOY i Tibnine hadde også sine motiver for å søke seg til Libanon, da han i oktober måned forlot kateter og lærebøker til fordel for kontorpult og regnskapsbøker på langt sørligere og mer sommerpregede deler ar verden.

I egenskap av kvartermester med feriks grad har han en meget sentral stilling i kompaniet. Som kvartermester har fenrik Bakka et bredt spekter av oppgaver, og fungerer som såvel forsyningsoffiser og «hotell manager» i Camp Scorpio. Skal du for eksempel overnatte i NORMAINTCOY, er sjansen for å treffe på Dag Bakka overhengende, der han på et meget utpreget bergensk anviser køyeplass.

- Men nå Gestår hverdagen min av mer enn dynetrekk og putevar. Jeg har ansvar for materiell-regnskapsfcring når det gjelder våpen, ammunisjon og depot-kort sagt alt av intendanturmateriell. Det påhviler også meg å skaffe slikt utstyr til veie gjennom «systemet», og det er ikke alltid like enkelt, ikke minst med hensyn til tidsfaktoren, bedyrer trettiseksåringen, som ifølge eget utsagn hadde minimal kunnskap om og kjensskap til NMC,.-Jeg visste knapt hva et teknisk kompani er, og langt mindre hva jobben innebar.

Faktum er det. at barneskolelæreren er feltartillerist. -Men eg trives utmerket her, eg, legge han fort til. -Møte med NMC ble et møte med mange positive mennesker i et nytt og spennende miljø.

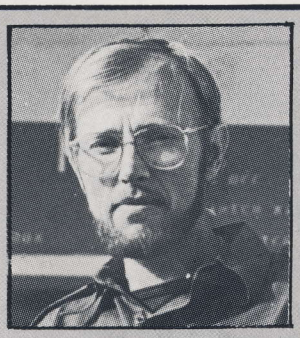

Kvartermester Dag Bakka

En ting som har overrasket Dag Bakka er selve landet Libanon; naturen, geografien og menneskene i området. -Landet fortoner seg svært vakkert, og er en virkelig geografisk og kulturell godbit av MidtØsten. Selv lest jeg en del litteratur om MidtØsten-problematikken for å stå best mulig rustet når jeg kom hit. Det er noe ved dette området som virker tiltrekkende. Noe fascinerende, som kam være vanskelig å forklare. Egentlig svært spennnde kulturelt, understreker fenrik Bakka.

Jublende, glade unger tok i mot gaver fra Norge i Bourrhoz.

Norsk hjelp til nødstilte i Bourrhoz

En eldre kvinne overøser oss med arabiske ord. Snakker og snakker. Ordflommen vil knapt noen ende ta. Vi skjønner svært lite av det hun sier. Men vi skjønner likevel såpass at den engasjerte måten hun snakker på uttrykker et gledens budskap. Varme ord. Hjertelige ord. Ord om takknemlighet. Ord om menneskelighet.

En gruppe nordmenn befinner seg i den lille landsbyen Bourrhoz. En lutfattig, Kanskje en av de fattigste i syd-Libanon, beliggende utenfor Blue Line, på en høyde over Litanielva. I landsbyen bor elleve familier med tilsammen ca sytti til åtti mennesker, hvorav omtrent førti barn.

Familiene er antakelig de vanskeligst stilte i umiddelbar nærhet av vårt AO når det gjelder mat og klær. Og i den anledning har NORBATT engasjert seg i et lite nødhjelpsprosjekt.

En lørdags formiddag i mars dro en liten kolonne av gårde til Bourrhoz med varer. I lasta inngar adskillige hundre kilo med bønner, linser, brød, honning, sukker og poteter videre seks store kartonger med klær og tjue par sko. Samlet isammen og fraktet av reiseoffiseren, fenrik Jorun Lundemo. Og glemmes må heller ikke sukkertøyet, som ble en skokk glade unger til del. Som kvitterte for gavene ved å poseere villig for fotografene.

I det vi kommer til landsbyen, flokker folket seg rundt oss. Og etterhvert som mat og klær blir fordelt i hauger, lyser takknemlighet og varme sterkere og sterkere opp i øynene hos mottakerne. Reneste 17 maistemningen. Og folk gir verbalt uttrykk for varene. Selv om vi ikke er så stive i arabisk, forteller ansiktsuttrykk og en ivrig gestikulering om hvilke følelser som er i sving.

Vi som er øyenvitner står og betrakter seansen med andakt, så å si. En totalt fremmed og utenkelig situasjon hjemme i Norge, hvor helt andre forhold råder. Hvor man klager på skatten, kaster klær og sko som ikke lenger er «fashion», er kanskje litt misunnelig på naboen som har finere bil enn oss. Men dette er altså livssituasjonen for mennesker under andre og fjernere himmelstrøk. Langt utenfor «mor Norges stuedør» Mange tanker slår en unektelig i en sådan stund. Snakket noen om en kontrastfull verden?

Med på lasset er også Ordoff, kaptein Egil Jordan, som representant for bataljonens humanitærkomite. Formålet er, som navnet tilsier, å arbeide aktivt for å løse humanitære oppdrag innenfor, eller i umiddelbar nærhet av NORBATT's ansvarsområde.

Flere andre har også hatt innsamlinger til hjelp for de mest nødstilte ved Norbatt. Sjåføren til kp-A-sjefen i forrige kontingent har også arrangert en innsamlingsaksjon ved hjelp av lokalavisa i Lofoten.

Hjelp til selvhjelp fra humanitær komiteen

Diesel til oppvarming, mat til nødstilte, bygging av helsesenter, graving av grøft, bygging av kloakkanlegg i Kfar Hamam, brønn i Bourrhoz, sakene som havner på bordet til Humanitærkomiteen for behandling er mange. Og høyst varierte.

Hva er humanitærkomiteen? Komiteen skal, som navnet tilsier, arbeide aktivt for å løse humanitære oppdrag. Den humanitære støtte skal hovedsakelig avgrenses til prosjekt og tiltak som gir «hjelp til selvhjelp» for det sivile samfunn, og som fortrinnsvis kommer større deler av samfunnet eller en betydelig del av samfunnsmedlemmene til gode. Hjelp gis også til tiltak som støtter eller utbygger infrastrukturen i samfunnet. I spesielle tilfeller hjelper man også nødstilte, fortrinnsvis i samråde med med lokale myndigheter.

I Komiteen sitter NK BN i egenskap av formann, sekretærfunks jonen ivaretas av Ordoff, og som vanlige medlemmer sitter BN-lege, BN-prest, Ing off og Leirmester.

Kaptein Egil Jordan (t.v.) er skretær i Humanitærkomiteen. Til høyre står fenrik Jorun Lundemo og løytnant Knut Larssen, som var med på utdelingeni Burrhoz.

- Hovedpoenget ved bataljonens humanitære prosjekter er at hjelpen i prinsippet ikke er noen indiviudelle hjelp som ytes for et fåtall, men komme flest mulige mennesker i AO til gode, poengterer NK i NORBATT oberstløytnant Eirik Skarland, som understreker betydningen av å få folk til å forså at NORBATT's humanitære engasjement også fordrer innsats fra folket selv. -Befolkningen må i like stor grad være villig til å yte noe igjen. Vi kan ikke basere arbeidet på at folk bare mottar Vi må i stor grad motivere, forklare og skape holdninger, slik at mottakerne skjønner at dette dreier seg om hjelp til selvhjelp, sier oberstløytnant Skarland.

Humanitærkomiteens midler dekkes over Utenriksdepartementets budsjett.

HVORFOR ER VI HER?

Har du noengang tenkt over hvorfor du egentlig er her, i Sør-Libanon.i UNIFIL-uniform, «in the service of peace»?

Du som forbanner «jalla'n» som kommer på din CP og sier «no bom-bom» på det du kaller «jalla-engelsk»

Du som forbanner «jalla-bataljonene» i Vestre AO som ikke oppfører seg slik på CP som du gjør, som alle burde gjøre.

Du som sitter på OPen din og forbanner jøder, IDF, SLA og det du kommer på.

Du som forbanner kollegaen som var her i forrige kontingent, som gjorde alt galt.

Du, vet du hvorfor du er her, i Sør-Libanon? Er du her på egne vegne, på Norges vegne, på UNIFILs vegne eller på vegne av de som hører hjemme her, libaneserne?

Du som synes det ser vanvittig rart ut med drusernes «posebuker», tror du de synes det ser noe bedre ut med gutter med fire gullkjeder, tre ringer og en kanin i gull som ørepynt?

Du som er sikker på at det eneste verkstedet som gjør jobben sin er NorMaintCoy og den eneste bataljonen som gjør jobben sin, er Norbatt. Har du tenkt over hvordan det ville vært hvis vi hadde vært alene, og har du grunn til å tro at vi er så mye bedre enne alle andre?

Har du tenkt over at utgangspunktet for å tjenestegjøre i Libanon er forskjellig. Områdene vi tjenestegjør i er forskjellige.

Det jeg prøver å få noen til å tenke litt på er holdningene våre. Vi bruker ordet «jalla» om alt og alle, uten at vi vet hva det betyr. Det eneste jeg er sikker på er at det ikke hører hjemme de stedene vi bruker det, og at mange libanesere slett ikke er stolt over at vi bruker det mot dem hele tiden.

Opptre høflig og bestemt, lærte vi på forkurset. Det setter lokalbefolkiningen pris på at vi følger.

Jeg er heller ikke overbevist om at vi gjør en så vanvittig god jobb som vi sier til oss selv og andre. Hadde vi gjort det skulle vel 18 kontingenter vært nok for å fulføre oppdraget.

Kanskje det er en idé å konsentrere seg om å gjøre en bedre jobb, hvis det er mulig, i stedet for å slå seg på brystet for den innsatsen vi gjør nå.

Vel er vi nordmenn oppvokst som selvbevisste mennesker, men det kan jo hende at andre kan gjøre noe riktig også.

Prøv å bruke litt av din siste tid i Libanon til å tenke over situasjonen her. Hvorfor bestemte FNs sikkerhetsråd i 1978 at det skulle settes inn en FN-styrke i Sør-Libanon. Hvorfor består den av folk fra flere land enn bare Norge? Hvorfor er den her fortsatt?

Dine kolleger i UNIFIL, som gjør en like viktig jobb som deg, fortjener å bli benhandlet med den samme respekt som libaneserne, og som nordmennene. Husk at det ikke er vi som hører hjemme her. Vi er her for å prøve å hjelpe de til en bedre tilværelse, ikke for å gjøre alle til ufeilbarlige nordmenn.

Geir Terje Ruud

Treffsikker skytter

Bjarne Skollevoll fra Lista Blat, og er UNIFILs beste geværskytter.

Bjarne Skollevoll fra Lista i Vest-Agder er UNIFILs mest treffsikre mann. Skollevoll, som tjenestegjør i tropp 2, kp B (i Blat), er midt inne i sin femte kontingent i Norbatt, og går løs på sin sjette i Norbatt XIX.

- Jeg hadde slett ikke venta å vinne. Selv om det var et par poeng bak til nummer to, så ver det nok litt dårligere forhold for de som skjøt etter meg, sier Bjarne Skollevoll beskjedent.

Men Skollevoll var ikke den eneste normannen som gjorde det skarpt i mesterskapet. Sølvmedaljen gikk nemlig til løytnant Sundland på 4-8, og femteplassen til fenrik Nor på 4-25.

Norbatts jenter gjorde det også skarpt. Sanitestløytnantene Kierulf og Strand ble henholdsvis nummer to og tre i pistolskytingen for kvinner.

NMC – Sjefen, oberestløytnant Aasegg slo også til med en bronsemedalje, i shotgun.

- Men geværskytingen i UNIFIL-mesterskapet er jo noe helt annet enn skyttermerkeprøvene hjemme. Her er det hurtigskyting på helfigur. Det er litt verre enn den skytingen vi har til merket hjemme.

Bjarne Skollevoll er ikke aktive skytter hjemme, men har slengt litt med i HV-skytingen.

- Du har ikke vunnet mesterskapet i noen tidligere kontingenter?

Nei, men jeg ble en gang nummer tre i pistol, og så har jeg tredje og fjerdeplass i rifle fra før, svarer Skollevoll som arbeider som sjømann når han ikke er i Libanon.

Norbatts totale innsats i UNIFIL-mesterskapet var så god at de ble beste bataljon i lagskytingen med gevær, og best nasjon totalt.

Suverene løpegutter

Norbatts stafettlag i UNIFIL-mesterskapet var helt suverene. Fra første veksling lå de foran de hardeste konkurrentene, og i mål var de nesten halvminuttet bedre enn Fijibatts lag, som også arrangerte mesterskapet.

- Hele laget løp meget bra. De gjorde en kjempeinnsats og knuste all motstand, sier en uhyre entusiastisk Hårek Andreassen, idrettsoffiseren som var leder for laget.

- Vi hadde ingen svake punkter. Alle løp opp mot sitt beste. Jeg var aldri i tvil om at vi skulle vinne. Spørsmålet var bare med hvor mye,legger løytnant Andreassen til.

Norbatts UNIFIL-mestre i stafett. Fra venstre: Kjetil Rabba, Tom Solli, Fritjof Fredriksen, Svein Olav Sæther, Stig Gimse og Gullik Riksaasen.

Kjetil Rabba, Tom Solli, Fritjof Fredriksen, Svein Olav Sæther, Stig Gimse og Gullik Riksaasen løp stafetten for Norbatt, i nevnte rekkefølge.

Av en eller annen merkelig grunn delte Fijibatt stafettlagene i to puljer. Den første puljen ble vunnet av Fiji,mens Norbatt og Swedlog som kom i puljen etter kunne løpe på fijianernes tid.

- Det var kanskje en fordel for dere?

- Hadde vi løpt sammen med alle de andre lagene ville vi vunnet med større forsprang, mener stafettlaget.

Volleyballbronse

- Hadde vi møtt Fijibatt i stedet for Nepbatt i semifinalen kunne vi kanskje kommet helt til finalen. Men mot nepaleserne hadde vi ingen sjanser. De som spiller aktiv volleyball i Norge på vårt lag mener laget deres holdt god andredivisjonsstandard etter norske forhold.

Velferdsassistenten i NorMaintCoy, Pål Jan Stokke kunne ikke se laget fra NMC bli bedre enn nummer tre i UNIFIL-mesterskapet i volleyball, det ble dessverre ingen finale på verkstedkompaniets lag.

NMCs bronsevinnere i volleyballmesterskapet. Foran fra venstre: Inge Sollerud, Per Einar Lund og Rolf Østvik. Bak Fra venstre: Bjørn Tore Flaaten, Rune Topper, Paal Andersen og Knut Hansen.

Etter å ha slått ut Norbatt og Swedlog i de innledende rundene møtte NMC Nepbatt i semifinalen. En umulig oppgave, sa de som så turneringen. Spilerne fra fjellandet Nepal hadde en spenst, presisjon og kvalitet over spillet at det aldri var noen tvil om at de ville vinne. De slo Fijibatt i finalen, som NMC-gutta mente de kanskje kunne slått. Det fikk de aldri sjansen til å vise, men å slå Irishbatti bronsefinalen hadde de ingen problemer med.

NMC -gutta trakk til gull

- Etter at vi slo ut Irishbatts lag i første runde var det gjort. Da visste jeg at vi skulle vinne, sier Ståle Pedersen, NorMaintCoys manager under UNIFIL-mesterskapet i tautrekkling tidlig i februar.

Ved å slå ut Irishbatt i første runde, Norbatt i andre og Swdlog i finalen sikret NorMaintCoy seg sitt andre gull i UNIFIL-mesterskapet i tautrekking. De hadde nemlig et fra før.

Med på suksesslaget som vant var Trond Pedersen, Jostein Kongsgaard, Per Arne Holen, Hans Petter Halvorsen, Thor Fjermeros, Jon Bjørke, Bjørn Tore Flaatten og Knut Hansen.

- Kjøkkensjef Abelsens gode mat har bygget oss opp til et solid tautrekkingslag, sier UNIFIL-mesterne til Blue Beret.

UNIFILs sterkeste menn, i hvert fall når det gjelder tautrekking. Forfra og bakover: Knut Hansen, Bjørn Tore Flaaten, Jon Bjørke, Thor Fjermedros, Hans Petter Halvorsen, Per Arne Holen, Jostein Kongsgaard og Trond Pedersen. Manager er Ståle Pedersen.

Stabs-troppens stafett-eksperter

Stabstroppen i Stabskompaniet er fullstendig suverene i bataljonsstafettene i Norbatt. Både i Rachaiya-stafetten og i Hebbariye-stafetten vant de suverent. I førstnevnte suverent foran sambandstroppen, og i den andre nesten like suverent foran gutta fra Blat i kp B.

Man kan si hva man vil om bataljonsstaber spesielt, om stabskompanisoldater, men løpe kan de i hvert fall, de som jobber på , leirverksted, idrettskontor eller er i vaktlaget. Infanteristene opplevde det reneste Waterloo ved disse to stafettene, men greier sikkert å unnskylde seg med at de har så mye hardere tjeneste enn stabstroppen, at de går flere patruljer, jobber flere timer, aldri har tid til å trene.

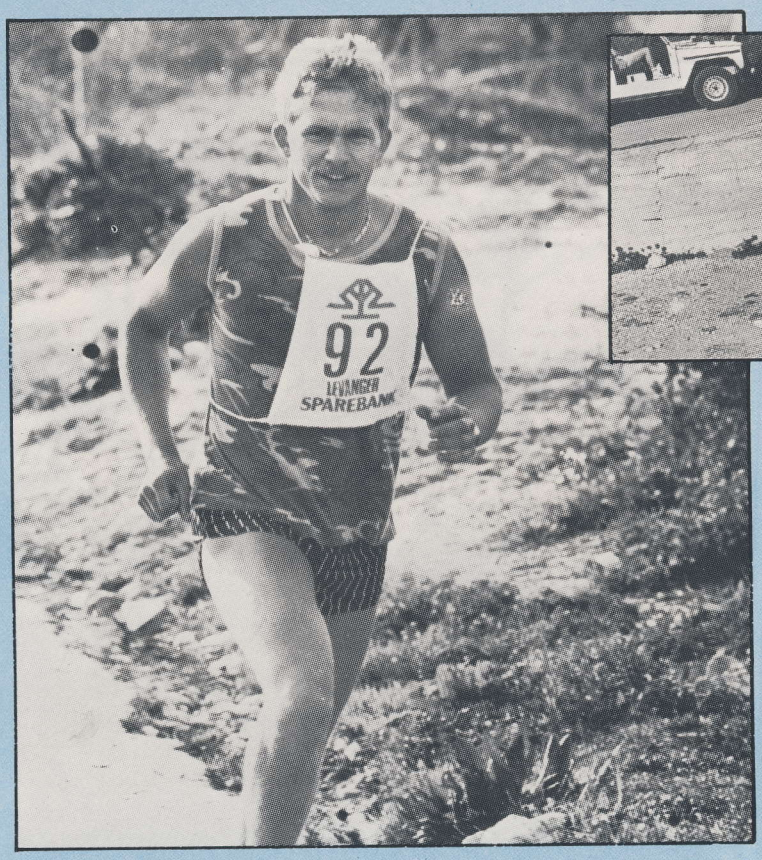

Jan Sørum på PXen løp sisteetappen for stabstroppen i Rachaiya-Hebbariye-stafetten. På det innfelte bildet jubler laget etter seieren i Rachaiya.

Det kan så være, men uansett er det ille at de som er vårt ansikt utad i Norbatt ikke kan være det innad også - på idrettssiden.

Det viktigste med idrettsoffiserens stafetter er imidlertid ikke hvem som vinner, men å aktivisere så mange som mulig. Det gjøres virkelig, med 10-15 lag og seks-åtte løpere på hvert lag. Fra Chebaa, Blat, 4-13, Kaoukaba og Saqi kommer lagene og løperne til uhøytidelig lek med premier til de som har tjuvtrent mest.

Gutta på NORCO

NORCO-kontoret i Naqoura er NormaintCoy og Norbatts servicestasjon i Naqoura. Uansett hva vi skal er NORO-kontoret parat til å hjelpe.

Assisterende NORCO (den norske kontingentsjefens assistent), oberstløytnant Bjørn Hellem har hjelp av NORCO-sekretær løytnant Tore Eugen Kvalheim og korporalene Trond Erik Vollen, Børge Solem og Trond Ivar Albrigtsen på NORCO-kontoret i UNIFIL HQ.

Skal du overnatte på tjenesteoppdrag i Naqoura, trenger du hjelp for å finne veien i Naqoura Camp, det er bare å spørre gutta på NORCO-kontoret.

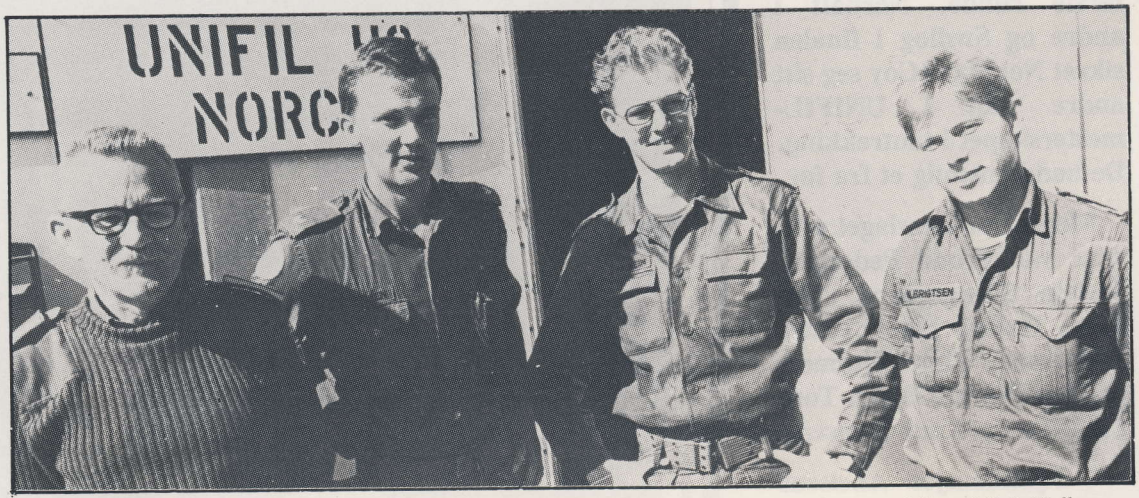

På NOROCO-kontoret i Naqoura finner vi (fra venstre): Oberstløytnant Bjørn Hellem, Korporal Trond Erik Vollen, løytnant Tore E. Kvalheim og Korporal Trond Ivar Albrigtsen.

- Vi prøver så godt vi kan å hjelpe alle med det de ønsker, sier NORO-sekretær Tore E. Kvalheim, som i likhet med resten av kontoret har nok å henge fingrene i.

NORCO-kontoret tar seg av alle som skal på besøk til den norske FN-styrken. De har ansvaret for all kontakt med avdelingene hjemme i Norge. De er kort og godt en fellessentral for den norske FN-Kontingenten, og kontingentsjefens sekretariat.

Gassangrep på 4-18

Krisesituasjon på 4-18, gassangrep! Medevac med fullt verneutstyr må til. Les på de to neste sidene hvordan det går.

Overraskende medevac-øvelse:

Gassangrep på 4-18 OP

Livet går sin vante gang på posisjon 4–18 ute i enklaven. Sola steiker behagelig fra en skyfri himmel. Omgivelser og tilværelsefortoner seg svært så behagelig. Med ett skjer det noe merkelig. Det kan ikke sees. Ikke luktes. Men det merkes på kroppen. På områder med bar hud, som plutselig begynner å svi. Soldatene ser seg forskrekket om. Det går opp for dem. Ingen tvil. Gass i området. Her må det handles!

Løytnant Anne Kierulf leder alle Medevac-øvelsene våre. Her sammen med et av de som er blitt «gassangrepet».

I Rachaiya, HQ i kp B, har folket tatt sin velfortjente siesta, som innebærer soltjeneste. Folket har liten anelse om hva som skjer ute på kompaniests posisjon 4-18.

Omsider kommer melding fra 4-18. «Væskeforming gass i området. Den siver sørover. Det er hudgass og påvisningspapiret har fått rødt utslag. Send hjelp og renseutstyr snarest. Det er to soldater som er angrepet av gassen i ansikt og på hender.» Om det er aldri så mye en MEDEVAC-øvelse, skal det handles. Iverksette tilak, etter bestemte prosedyrer. «Men hvordan var nå dette med gass, igjen?»

Bak i kulissenne lurer S-3 seksjonen, som i samråd med lt Anne Kierul fra santroppen har iscenesatt øvelsen.

- Hvordan er gassberedskapen i bataljonen?
- Hva med antrekk og utrustning?
- Har vi nok pulver?
- Hvor mye sitter igjen av den utdanningen som er gitt i Norge om gass?

- Vi håper å få belyst en rekke momenter med denne øvelsen. Selvfølgelig er det nærliggende å stille spørsmål om hvor stor aktualitet dette har i Libanon, forteller S-3, major Terje Nordgaard mens vi raser avgårde fra BN-OPS i retning 4-18 i operasjonsoffiserens kjøretøy, hvor også ASS S-3, kapt Ola Øyen har tatt plass, godt utstyrt med klokke, penn og blyant. Her skal det noteres. Hvem kommer først? Hvor lang tid? Hvordan fungerer meldingstjenesten? Hvilke evakueringsproblemer kan oppstå i enklaven? Kort sagt-hvordan skjer den praktiske gjennomføringen?

Slik skjedde det:

Kl 1300: OPS/KP B mottar melding fra 4-18

Kl 1308: OPS/KP B har varslet BNOPS, som igjen varsler SAN, MP og S-3.

Kl 1315: Ambulanse ankommer 4-2 B CP. Personell i ABC-beredskap

Kl 1320: Sjef KP, B, Major Even Kogstad ankommer med eskorte. →

På med «Fullers jord» som trekker til seg en del av fuktigheten, og lindrer på de stedene som er angrepet av hudgass.

Saniteten på vei opp til ulykkesstedet med flere bårer til de skadde.

Kl 1350: Kolonna ankommer skadested. Personellet er iført verneutstyr.

- Rimelig bra, konstaterer S-3 etterhverst som øvelsen skrider farm. Ass S-3 noterer flittig.

Fremme på 4-18 tar skadestedleder major Kogstad kommandoen. Alt personell har forlengst iført seg feltjakke med hette og vindvotter, og vernemaske er på. Major Kogstad koordinerer all trafikk og aktivitet på skadestedet. Kaos må unngås. Det må handles raskt!

De to «pasientene» ligger oppe på 4-18. Gassen har spesielt angrepet bar hud i ansiktet og på armene, som er røde og oppsvulmet, med åpne sår. Huden er full av blærer, som ser ut som sennepp. Sanpersonellet bruker Fullers jord på skadestedene. Jordtypen suger til seg fuktighet og nøytraliserer. Jorda blir strødd på. Deretter klappes den forsiktig på. Grovrensen utføres omhyggelig. Finrens, derimot, skjer på egen rensestasjon utenfor forurenset område.

Folket jobber intenst. Men det merkes å skulle utføre oppdrag med vernemaske. Vanskelig å gi order. Og ikke minst høre dem.

Nede på veien sikrer eskortelag og MP.Et underlig, og kanskje litt uhyggelig syn, med alt personellet iført vernemaske og utstyr. Forbipassered bilister snur seg både en og to ganger ved synet av NORBATTs personell.

Øvelsen går sin gang, og etter on halv time er pasientene evakuert fra 4-18 og brakt inn till Saqi. Øvelsen avlåses.

Major Nordgaard er tilfredes.

- Godt å kunne fastslå at hjelpeapparatet fungerer bra ved evakuering av personell ute i enklaven. Men vi har tross alt ingen garanti for at bataljonens kjøretøy kan ferdes problemfritt ut til enklaven, og vi håper derfor på sikt å kunne få assistanse fra ITALAIR ved MEDEVAC. Det er lang vei ut til posisjonene, og minuttene svært verdifulle, understreker operasjonsoffiser Terje Nordgaard.

Også de som forsvarer nærområdet rundt 4-18 under øvelsen må stille i fullt verneutstyr. Ikke rart folk som passerer kikker rart.

S-3–seksjonen, kaptein Ola øyen (t.v.) og major Terje Nordgaard ser om alt fungerer som det bør under den noe spesielle øvelsen.

Lise bak CJ-rattet

- Enkelte stusset fælt i begynnelsen. tenk, en kvinnelig sjåfør! Og det var ikke bare i «egne rekker» at folk reagerte. Også de sivile så etter både én og to ganger.

Sier Lise Hegdal, Stavangerjenta som har skrevet NORBATT og UNIFIL historie som den første kvinnelige sjåføren i «transporten» noensinne. Some egentlig hadde søkt seg til Libanon som fjernskriveroperatør, men som i stedt havnet bak rattet i en CJ.

Tjue år gammel, og utdannet ved Hærens sambands skole og øvingsavdeling (HSBSØ) på Jørstadmoen ved Lillehammer. Etter tre måneders tjeneste ved HSBSØ var hun ni måneder ved FORSVARSKOMMANDO SØR-NORGE (FKS) på Holmenkollen som fjernskriveroperatør, før hun i oktober i fjor byttet ut hæreus grønne beret med FN's blå.

- Må innrømme at jeg var både overrasket og spent etter å ha fått innkallelse som sjåfØr. Menpr. idag er jeg veldig glad for å havnet på «Down Town», og jeg stortrives, understreker Lise, som berømmer det gode miljøet blant gutta. Hun føler at hun blir aksptert på lik linje med de andre sjåførene. -Ikke minst var dette med en jente bak rattet en ny opplevelse for gutta. Sikkert uvant, men dette har absolutt ikke skapt noen problemer.

Lise stikker ikke under en stol at hun søkte FN-tjeneste for blant annet å få verdifulle poeng til politiskolen, som hun håper å bli tatt opp ved før eller senere. -Men la meg også legge til at en viss porsjon eventyrlyst, og ikke minst utfordringen ved å gjøre noe helt utenom det vanlige virket forlokkende. Oppleve andre deler av verden. Se hvordan andre mennesker har det.

Dessverse er det mange triste skjebner i kjølvannet av krigen, og det får en til virkelig å tenke over hvor godt man har det hjemme i Norge under ordned forhold, peongterer tjueåringen. Som samtidig benytter anledningen til å oppforder jenter hjemme i Norge til å søke seg til Libanon. -Et minne for livet, og en tilværelse ingen har vondt av. Verden er noe mer enn Norge, og ingen tar skade av å komme seg hjemmenfsa for en stund, avslutter Lise.

Mobilt velferdkontor i Norbatt

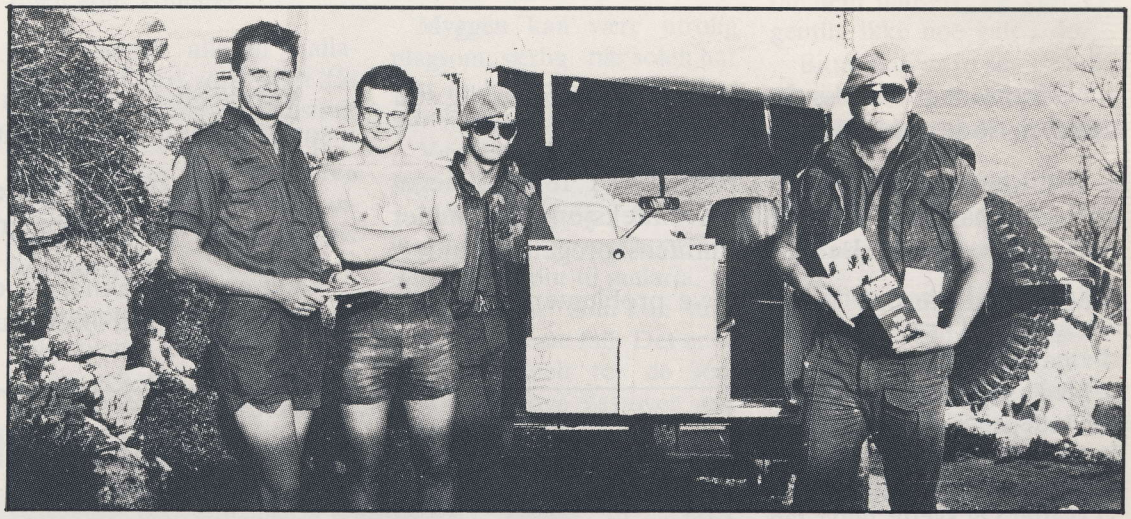

«Hvis «kundene» har vansker for å komme til oss, får vi oppsøke dem.» Om dette er mottoet til verferdskontoret i bataljonen, skal vi ikke uttale oss om. Men det er allikevel et uomtvistelig faktum at velferden gjør sitt beste for å spre sine tilbud til posisjonene i AO. Tre ganger i uka lastes det opp en bil med bøker og videofilmer for å avlegge så å si samtlige posisjoner et besøk. Sytten posisjoner står på kjøreplanen. Unntatt er enklaven og 4-14. Men hvem vet om ikke en av velferdens representanter en vakker dag dukker opp på posisjonen med en «bok/videodonkey»?

For den som skulle være i tvil, er det bok/videobilen vi snakker om. Et populært tiltak, skal vi tro velferdsassistent Harald Bugge Hesmyr. -Vårt mobile bibliotek faller i god smak ute hos «gutta». Ikke alle har anledning til å komme seg inn til Saqi og setter derfor pris på at vi kommer til dem, understreker Harald, som selv synes det er trivelig å komme seg ut i lendet. -Når man ellers tilbringer det mest av arbeidstia på et kontor, blir dette en fin avveksling fra den daglige tralten. og sist, men ikke minst møter man utelukkende positive mennesker, som det er hyggelig å kunne slå av an prat med over en kaffekopp. Dette er artig og hyggelig, mener velferdsassistenten.

Nå skal det legges til at om utvalget av bøker er aldri så godt, er tilbudet av videofilmer adskillig mindre. -Riktignok har vi et stort utvalg filmer til utlån, men disse rullerer relativt hurtig i NORBATT, og vil derfor i løpet av kort tid være sett av ganske mange. Men vi gjør stadig vårt beste for å få en større bredde i utvalget, og «folket» må nok smøre seg med litt tålmodighet, sier Harald.

Enn responsen? -Varierer. Mens vi på enkelte posisjoner opplever liten avsetning på bøker, får bøkene nærmest bein å gå på andre steder. Vi er ihvertfall godt fornøyde, sier korporalen, og minner samtidig om at folk bør benytte anledningen til å spørre om ting av velferdsmessig art når bok/videobilen oppsøker posisjonene. –Vi skal besvare alle slags spørsmål så godt vi kan, det være seg om sosiale saker, utdanning, skoler, såvel militære som sivile opplyser korporal Harald Bugge Hesmyr.

Var Sigurd J. i Tibnine?

Flere ting tyder på at det harværtnordmenn i Tibnine flere hundre år för NORMAINTCOY etablerte seg der i 1978. I byen, som er ca 1300 år gammel, står fremdeles restene av Tibnine-borgen-en gang et velkjent samlingssted for korsfarere. Festningen ble gjort ferdig så tidlig som i 1150 av kong Baldewin 1, som da var konge i Jerusalem. Borgen ble bygget for å sikre vegen for de mange korsfarerne fra Jerusalem til kyststrekningene i nord, og den ble et samlingspunkt under korsferdene.

Historien forteller videre at i år 1107 gjestet den norske kongen Sigurd Jorsalfar kong Baldewin 1, og kong Sigurd hjalp blant annet Jerusalem-kongen i kampen om Sidon (nå Saida), som falt senere samme året.

Hvorvidt Sigurd Jorsalfar virkelig har vært i området kan ingen av våre historiske kilder bekrefte eller avkrefte, men ettersom en av rutene til korsfarerne gikk via Tibnine, er sannsynligheten stor for at enkelte av våre forferdre har vært i området.

I dag bor ca 15.000 mennesker i Tibnine, i hovedsak muslimer, men også et stort antall kristne. Blant annet er AMAL-leder Nabih Berry fra Tibnine. Tross forskjellig religion, lever innbyggerne sammen uten at det oppstår noen særlige problemer av den grunn.

Siden styrker fra UNIFIL kom til byen i 1978, har Tibnine vært en by i utvikling og ökonomisk framgang. Mellom 1981 og 85 er det blitt bygget mer enn 60 nye butikker og hus.

Mens ca. 5.000 av innbyggerne jobber i Beirut i vintersesongen, er resten knyttet til jordbruk, handel og kontorvirksomhet. Tibnine fungerer som et senter for 20 omkringliggende landsbyer med godt over 50.000 mennesker. I byen finnes flere service-organer, blant annet sykehus, postkontor, politistasjon, passutsteder/folkeregister og et samordnings-kontor for samarbeid innenfor jordbruket.

I tillegg finner man flere skoleslag i byen, blant annet High School og yrkessskole

Fawaz-familien er den största familien i Tibnine, Ikke rent få av butikkene i Tibnine drives av Fawaz-familien.

Mot varmere tider

Nå har vi lagt bak oss det meste av vintertiden, og står foran periode med tiltagende varme.

Hittil har helsetilstanden i NORBATT 18 vært meget god, det har vært få tilfeller av infeksjonssykdommer bortsett fra forkjølelse og litt influensapreget tilstander.

Men med varmen kommer nye problemer til.

Varme gir nytt liv til en mengde forskjellige bakterier som formerer seg med utrolig fart.

Varmen forårsaker visse forandringer i kroppen vår som vi skal være oppmerksom på.

Og endelig våkner en del insekter og andre kryp til live som vi hittil ikke har vært plaget med.

Med stigende temperatur vil kroppen automatisk beskytte seg mot å bli overopphetet. Dette skjer ved at vi svetter.Og svette betyr tap av veske og salt.

Vesketapet og salttapet kan bli så betydelig at det får alvorlige konsekvenser om vi ikke kompenserer det.

Drikk mye vann

Følgelig er det viktig at vi drikker betydelig mer enn vi har gjort hittil, fortrinnsvis rent vann – minst 3/4 av samlet veskevolum, resten evt mineralvann og safter. Men vær obs. på sukkerholdige leskedrikker mht. kalorimengde og tannygiene.

I tillegg bør vi salte maten lit mer enn vi er vant til, eller ta salttabletter som alltid skal stå fremme ved servering.

Glemmer vi saltet og tilfører bare vann, risikerer vi at det blir ugreie i saktonsentrasjonen i blodet og kroppen, med, i verste fall, rene epileptiske kramper til følge.

Den økte svetteproduksjonen fører med seg at huden blir oppbløtt av fuktigheten.

Dette gir igjen nedsatt motstand overfor bakterier som alltid omgir oss.

Sår, små rifter og liknende kan fort bli betendte og gi unødige plager gjennom lengre tid, dersom vi ikke er nøye

Enkel personlig hygiene, som å vaske hendene før hvert måltid hjelper deg til å holde deg frisk også i de varmeste periodene.

med å behandle dem, desinfeksjon og beskyttelse.

Renslighet er stikkordet fremfor noe.
Kroppsvask daglig, regelmessig håndvask med mild sepe, skikkelig tørk etterpå, samt bortimot overbehandle småsår vi ellers ville oversett.

Sopp trives desverre meget godt i fuktig miljø, særlig der hvor det ikke kommer nok luft til.

Vær derfor oppmerksom på føtter og skrittet der det erfarings messig lett setter seg hårdnakkete soppinfeksjoner.

Matvarer og drikkevann.

Dette blir fort ødelagt av bakterier i denne varmen som vi nå ser frem til. Vær nøye med å oppbevare f.eks. kjøtt og melkeprodukter i kjøleskap.

Jeg er fullt oppmerksom på at ikke alle har kjøleskap som fungerer ordentlig. Veterinær Stulen og hyg. laget har gang på gang påpekt dette i hygienerapporter, og arbeidet med å utbedre dette misforholdet vil bli intensivert i tiden som kommer.

Vi kjenner alle til «jallamage», et ord som snart får innpass i alment medisinsk vokabular (selv om jeg personlig synes kommentaren «Jalla» som regel brukes unødig mye og med negativ undertone!).

Kroppen kvitter seg med bakterienes giftstoffer i tarmene ved økt tarmaktivitet, dvs. diarre' – undertiden ledsaget av kvalme/brekninger.

Ikke alle tilfelle av lettere diarre' trenger innleggelse på sykestua – selv om vier ganske kjappe til å ta hånd om pasienten med infusjon og abolutt faste.

Jeg vil igjen frem til renslighet.

Eter å ha vært på toilettet må du kvitte deg med de bakeriene som selvsagt har satt seg fast på fingrene og under neglene.

Håndvask, evt. neglerens er derfor obligatorisk!

Insekter og Krypdyr.

Myggen kan være utrolig plagsom, særlig når solen har gått ned, gi bittsår som fort blir infiserte.

Vær obs. på bruk av myggnetting.

Malariamyggen forekommer saktens her også, og bitt denne kan føre til malaria, en febersykdom som kan være dødelig i værste fall. Det er så avgjort aktuelt for de som reiser på leave vestover mot Egypt – Afrika.

Forebygg denne sykdommen ved å ta de tablettene som står fremme til en hver tid: «Klorokin» heter de, 2 tabletter fast en gang ukentlig!

Skorpioner er egentlig ikke regnet som særlig farlige, men noen kan reagere allergisk overfor den giften som skorpionbittet setter i kroppen. Slike reaksjoner kan dempes atskillig ved å ta de tablettene som heter «Betapred». Vi gir 8 tabletter ved skorpionbitt om det er mistanke om allergi (overfor hveps, f.eks) – noen tar dem uansett, og gjør engentlig ikke noe galt i det.

Bittet kan være smertefullt, og vi kan sette lokalbedøvelse her ved sykestua for å dempe plagene.

Huggormen likner den vi kjenner hjemmefra, kanskje bittet er noe mer giftig.

Dødsfall er heller sjelden, men en del kan bli dårlige. Vi gir 16 tabletter «Betapred» med en gang ved bitt, og vedkommende bør kontakte saniteten for å bli lagt inn til observasjon et døgns tid.

«Betapred» – tablettene ligger på alle posisjoner, og alt san.mannsap skal vite hvor de er.

Det var dagens sanitestpreken.

Fortsatt god tjeneste i NORBATT!

Hans Smith,
Bn-lege

Basseng på taket

Gutta fra stabstroppen i stabskompaniet som holder til på Skaugum i Saqi lever et virkelig luksusliv. Ikke nok med at de får bo på Skaugum, bare et steinkast unna Slottet, de har til og med basseng på taket. Ikke et stort flott svømmebasseng, men dog et basseng.

Den gamle sisterna som ikke lenger brukes som vanntank ble fylt med vann, kloret, og dermed var alt klart for Norbatts første badebasseng.

- Det var litt kaldt å bade her i februar, men når solvarmen kommer for fullt blir det glimrende å kjøle seg litt ned i siestaen, sier bassengguttene, som understreker at de ikke bruker av bataljonens drikkevann i bassenget sitt.

Skaugum-beboenrne med Norbatts eneste svømmebasseng. Magnussen, Vatnan, Tangen og Bjørge-Nilsen trives i vannet.

Berømt restaurant

- Hvorfor skal halve UNIFIL til NorMaintCoy for å spise lunsj?

NorMaintCoys kjøkkensjef fenrik Rune Abelsen trenger ikke mange sekunders pause før han svarer:

- Vi er blitt rimelig berømt i UNIFIL for lunsjbordene våre gjennom kontingentene, også ligger vi jo midt i smørøyet i vestre AO. Det er lettvint å kjøre innom her i lunsjpausen.

«Restaurant Scorpio » er trolig UNIFILs mest berømte spisested. Gjennom alle år har verkstedkompaniets kjøkken vært fast stoppested or UNIFIL-personell på tjenesteoppdrag i vester del av UNIFILs ansvarsområde. Det er aldri mer enn en times kjøretur til NMC i Tibnin nesten uansett hvor man står i UNIFIL, bortsett fra i Norbatt. Observatører i OGL, Field Service-personell, folk fra UNIFIL ops på befaring i området eller en av logavdelingene på transportoppdrag i nærheten av Tibnin sørger alltid for å ha lunsjpause i NMC.

Et godt utvalg i «hjemmelagede»salater,flere typer kjøttpålegg, en varmrett eller to samt leverpostei, ost og frisk og hermetisk frukt. Det er alt som skal til for å friste UNIFIL-personell i vestre AO til Tibnin.

- Er det dere lager så mye bedre enn i resten av UNIVIL?

- Vi får akkurat de samme tildelinger som de andre avdelngene in UNIFIL, men det er mulig vi ordner til litt mer enn de andre. Jeg har ikke vært i Norbatt på en stund nå, men de sier det er veldig bra lunsj der også, sier Rune Abelsen diplomatisk. Og alle som har spist lunsj i Norbatt vet jo hvor bra det er.

Kjøkkensjefen i NMC, Rune Abelsen, flankert av Frank Tobiassen (f.v.), Bent Mikaelsen, Ola Løftingsmo og Bjørn Are Frantzen.

- Maten som serveres er noe av det viktigste for å få folk til å trives. Derfor jobber vi med det for å få det så bra som mulig. Vi samarbeider mye med de andre avdelingene, spesielt svenskene og irene, og bytter litt med de for å få ting some ikke er på våre forsyningslister. Hvis man jobber litt med det er det ikke noe problem å få det ganske bra, sier Abelsen, som til daglig er kjøkkensjef i Holmen leir (ing. komp. Brig. N) på Skiold. Det siste trekvarte året har han vært i Camp Scorpion, Tibnin.

Kjøkkensjefen i NMC har vært på andre slags utenlandstjeneste tidligere. Han har et opphold på Jan Mayen bak seg.

- Et sju måneders opphold der, nesten uten bevegelsesmuligheter og uten hjemreise var ikke fullt så bra som å være her i Libanon. Men med mye lesing og den rette innstillingen gikk det fint det også, selv om ikke alle hadde det like enkelt hele tiden. Da var det godt å sette seg på flyet hjem, sier kjøkkensjefen som gjør livet lettere for de som tjenestegjør i NMC og for «turistene fra UNIFIL HQ» på lunsjvisitt.

Kom hjem, Heimstad!

- Det er litt vondt å reise hjem nå, ettersom jeg er her nede for å gjøre en jobb. Det tar alltid litt tid å komme i gang med en ny jobb, derfor er det litt dumt å reise hjem så fort. Men hadde jeg vært her på ‹soltur› ville saken vært annerledes. Da hadde det ikke spilt noen rolle.

Kaptein Ole Heimstad må reise hjem midt i kontingent 18. Heimstad, som til daglig er kommuneingeniør i Rendalen kommune i østerdalen, får ikke permisjon fra jobben sin ut kontingenten. 1. mars dro han hjem, mens han søkte om permisjon til 1. mai.

Problement er at jeg har 15 måneder tjeneste fra før. Jeg var ni månder i Norbatt som pitroppsjef i 81-82 og ing. off. i Norbatt i forrige kontingent. Derfor vil ikke kommunestyret gi meg forlenget permisjon, sier Heimstad.

Da Heimstad kom hjem fra Libanon tidlig i desember fikk han spørsmål om å dra ned igjen dagen etter han landet på Gardermoen.

- Norge fikk tilbud om å overta en stilling på logistic etter franskmennene, og det var viktig at vi satte i gang i jobben med en gang.

Heimstad fikk spørsmålet på en fredag, søkte permisjon fra jobben på mandag, og dro nedover på torsdag, en uke etter han kom hjem fra Libanon.

- Jeg dro ned i god tro. To advokater jeg var i kontakt med sa at tidligere tjeneste sannsynligvis ikke skulle telle med, at jeg kunne ta et halvt års FN-gjeneste i tillegg til det halvåret jeg nettopp hadde blitt ferdig med. Men kommunesyret var ikke enig, sier Heimstad, og fortsetter:

- Saken er fortsatt uklar. Verken ordfører eller rådmann kan svare på hva som er riktig. Muligens vil jeg prøve saken når jeg kommer hjem, for å se hva som blir svaret da. For det kan jo hende at det blir flere som havner i same situasjon.

Kaptein Ole Heimstad med lokalavisa som omtaler kommunestyredebatten som sendte Heimstad hjem til Rendalen.

- Er det bittert å avslutte FN-tjeneste på en slik måte?

- Jeg kan vel ikke si det, men innerst inne hadde jeg håpet på annen behandling. Det er ikke gøy å reise hals over hode fra halvgjort jobb. Men samtidig har jeg forståelse for kommunestyrets vedtak. Det er bare å bøye seg for det, selv om jeg synes det er dumt at det er gått politikk i saken. Ved avstemningen var det Arbeiderpartiet mot resten i kommunestyret, sier Heimstad.

> - Hvorfor skal Rendalen kommune lide for at de franske styrkene ble trukket ut av Libanon, spurte Oliv Borgen (A) i kommunestyredebbaten i Rendalen, i følge lokalavisen Østlendingen.
>
> - Forfedelig at noen kan si slik. Det vitner om liten forståelse for situasjonen i UNIFIL, kommenterer Ole Heimstad, - det virker som om de ikke forstår viktigheten av FN-tjenesten. Arbeiderpartiet var jo selv med å fatte vedtak om at vi skulle delta i UNIFIL. Det ser ut som om det er glemt nå.

- Blir det vanskelig å gå løs på jobben i Rendalen igjen etter denne avgjørelsen?

Det går sikkert bra. Jeg har hørt at folk i kommunen er av en annen oppfatning enn kommunestyret, så jeg vet hvordan situasjonen er. Men jeg kommer sikkert till å jobbe på en annen måte enn før. Det blir trolig slutt på 20-timersdager uten overtid etter denne behandlingen.

Alternativet for å få lov til å bli ville vært å si opp jobben hjemme?

- Jeg vurderte faktisk det, men valgte ikke å gjøre det. Det ville vært litt for dramatisk nå, svarer Heimstad som sier at Forsvaret har gjort en god innsats i saken. Både NORCO, FO og FDI 4/IR 4 har gjort det de kunne for å kløse saken.

Hjernen i NMC

- Alle som kommer till NorMaintCoy må innom vårt kontor. Vi koordinerer all verksteddrift i kompaniet. Uten oss ville det ikke fungert her.

Fenrik Svein Møllersen, kaptein Per Lilleberg, korporal Per Einar lund og Vidar «el» Hansen er ansvarlige for at verkstedkontoret i NorMaintCoy grier å koordinere hele verkstedriften i komapniet. Så lenge de selv sier at uten deres kontor ville alt stoppet opp, har de helt sikkert en viktig funksjon.

Vidar «el» Hansen (fra venstre), fenrik Svein Møllersen, korporal Svein Einar Lund og Kaptein Per Lilleberg er noen av hjernene som holder oren på verkstedkontoret i NMC.

Mye av jobben går ut på å hole kontakt med de andre bataljonene. Sørge for at de følger opp det vi gjør. Vårt kontor har også ansvaret for en reservestyrke av biler, slik at bataljonene kan låne biler av oss dersom en av deres er på verksted, forklarer Svein Møllersen.

NorMaintCoy reparer kjøretøy, sambandsutstyr og aggregat for hele UNIFIL. NMC er den eneste norske avdelingn som er serviceinstans for hele UNIFIL. Naturligvis må UNIFIL sentralt hele tiden holdes orientert om hva NMC holder på med, og da må verkstedkontoreet skrive rapporter.

- Det blir et snitt på to rapporter i uka, sier fenrik Møllersen.

- Vi lager rapporter fra inspeksjoner i bataljonene, hver måned lager vi en rapport fra verksteddriften, og fire ganger i året lager vi en tilsvarende tremånedersrapport. Vi må også lage PCC-rapporter, når noe skal kondemneres på grunn av alvorlig skade eller langvarig slitasje. På de to første månedene i år ble blant annet sju kjøretøy kondemnert.

Problemet for NMC er det samme som for de andre verkstedavdelingene i UNIFIL. Vedlikeholdet i bataljonene er for dårlig.

- Hadde de vært flinkere og mer nøye med 1. linjes vedlikehold kunne UNIFIL spart en del penger, men i enkelte bataljoner er det nesten ikke vedlikehold i det hele tatt, verken på kjøretøy eller aggregater. Når det gjelder kjøretøy er det en enorm slitasje på veiene i UNIFIL AO. Problemet vårt i NMC er at det tekniske materiellet blir eldre og eldre, dårligere og dårligere, og trenger stadig oftere vedlikehold, men vi er fortsatt ikke flere folk enn vi var da UNIFIL ble opprettet. At det stadig blir mer å gjøre kan verkstedfolkene skrive under på, sier verkstedkontorets folk.

Tabbe 1

Pi-troppsjefen må virkelig ha oss unnskyldt. I kaoset i forarbeidet til Blue Beret nummer 2 kom vi å gjøre en bekagelig tabbe. Vi skrev at kaptein Egil Fuglehaug har bursdag 15. mai. Det er helt korrekt, men at han blir 50 år er helt galt. Faktisk bommet vi med hele ti år. Av frykt for at pitroppen skal bruke noe av sitt beslaglagte materiale mot PIO-seksjonen understreker vi herved at Fuglehaug slett ikke blir 50 år. Kapteinen med stort talent for minerydding og bordtennis-spill blir 40 år 15. mai. Ikke en dag mer.

Tabbe 2

I bursdagslisten i forrige nummer falt noen navn helt ut. Av ukjente grunner var alle som falt ut fra NorMaintCoy. De som falt ut følger her: 45 år 20. mai, Jon H. Paulsrud, 40 år 18. mai, Roger Jansen. Fem blir 30 år. Ole Engen (19. mai), Lars Thorvik (18. april), Øystein Thorbjørnsen (6. april), Terje Kristiansen (3. mars). Vidar Hansen ble 30 15 . februar. Følgende fem blir 25 år i kontingent 18: Terje Grønningen 9/2, Thoms Kjeldsberg10/2, Hans Petter Halvorsen 3/3, Alf Kjærstad 1/4 og Nils E. Henriksen 12/4.

Uten logistic Stopper UNIFIL

I det overveldende kontormiljøet i UNIFIL HQ i Naqoura er logistic-avdelingen en viktig brikke. Nesten 90 personer (derav 23 norske) forvalter et budsjett som i dette halvåret er noe over 72 millioner dollar.

- Det er klart at det operative er svært viktig, men hva skule de gjort uten forsyningstjenesten, spør John Roald Kløvstad, som er NK på logistic i UNIFIL HQ. Stillingen har forkortelsen DCLO,

- Hvis det er noe uteavdelingene i UNIFIL er forbannet på, så er det den trege forsyningstjenesten. Hva sier du til det?

- I denne jobben må en ha god tid og masse tålmodighet. Et av problemene i jobben er at en ikke ser resultatene mens en er her. Det kan gå lang tid fra vi har ferdigbehandlet en sak til man merker resultatet av det. Mange saker vi behandler må helt til New York for godkjennelse, deretter kan varen kjøpes inn, hvis man ikke skal ut på verdensmarkedt for å hente inn anbud. Det er ikke rart det tar tid, og det er ikke rart folk i bataljonene ute synes det går tregt, svarer oberstløytnant Kløvstad.

Det er et stort norsk innslag i logistic-seksjonen i UNIFIL HQ. Her er noen av dem samlet. Fra venstre: Kaptein Eirik Strand, supply, korporal Petter Aunaas, supply, korporal Robert Schjölberg, maintenance, kaptein Per Roger Runne, supply, oberstlöytnant Klövstad, DCLO, serspant Martin Björnås, food, oberstlöytnant Birger Caspersen, supply, major Jan P. Groven, maintenance, kaptein Nils Björnstad, food og löytnant Sverre Brobakken, MovCon.

Under logistics-seksjonen ligger blant annet Movement Control, diverse forsyningsledd med alt fra såpe og Indian Bush til brød og kjøretøy, prefabproduksjon og reparasjoner og vedlikehold av blant annet biler. Et stort og tildels uoversiktlig system for uinnvidde.

- Jeg synes det fungerer meget tilfredsstillende. Jobben min er egentlig som en slags assitent til G-4 i en brigade eller forsvarsdistrikt, men forskjellen her er at vi ikke har en distriktskommando å støtte oss på. Vi må greie oss på egenhånd. Man kunne naturligvis ønske seg et litt enklere byråkrati, men i en internasjonal organisasjon er det naturlig at ting må gjennomarbeides skikkelig før noe gjennomføres.

Den svenske oberst Ingelsson er sjef for logistic, men bortsett fra NK Kløvstad har Norge tre andre seksjonsledere i avdelingen. Major Jan P. Groven leder maintenancedelen , oberstløytnant Birger Caspersen leder supply-delen, og kaptein Rasmussen leder accomodation (bygging av prefaber og planlegging av det samme).

Logistics er også en av de avdelingene hvor nordmennence gjør seg sterkt bemerket. Med 16 befal og sju korporaler med norsk flagg på armen er det et sterkt innslag. Og det er ingen bakdel for Norbatt og NorMaintCoy, som kommuniserer lett med med de forskjellige logistics-avdelingene.

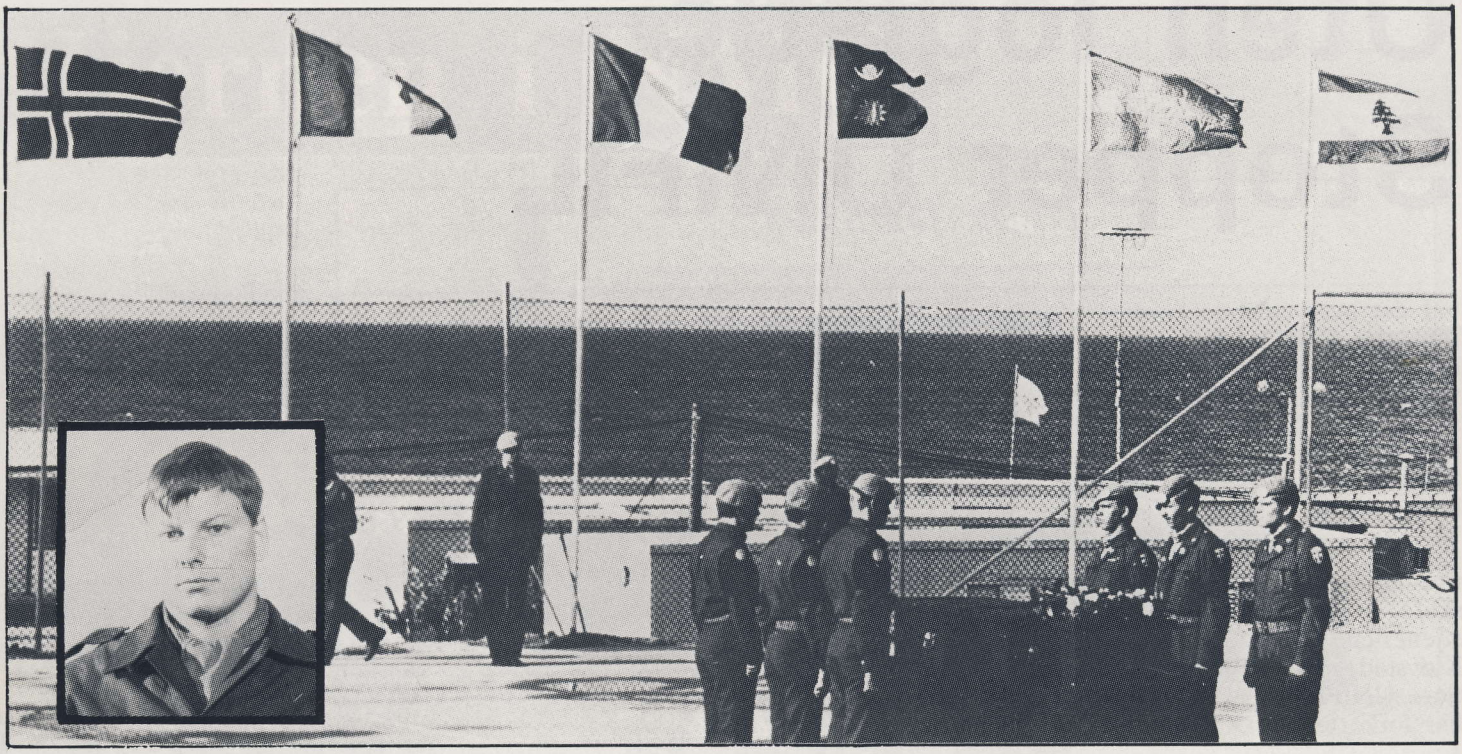

Leif Tore Bøe ble minnet ved en minnetilstelning i SwedMedCoy og minnegudstjeneste i Norbatt.

Leif Tore Bøe til minne

Han fylte 21 år den 10 januar.
Livet foran seg.
Utadvendt. Hjelpsom. Positiv. Stille innimellom. Tok ansvar.
Var et eksempel for kamerater og medsoldater i FN-bataljonen.
Gjorde all tjeneste på en førsteklasses måte.
Han ble plassert i militærpolititropp og forfremmet til korporal.
Måten han gjorde jobben på bar bud om at han trivdes.
Bidro til å holde ro, orden og disiplin, – på sin faste, rettlinjede og vennlige måte.
Gjorde en innsats for fred i et krigsherjet land, – med innsikt, forståelse og den dypeste respekt for dem som bodde der.
Var i medgang. tok en velfortjent pause fra den daglige krevende tjeneste for FN.
Dro på permisjon.
Nå er han borte.
I løpet av et eneste lite sekund den 16 februar 1987 ble hans livsnerve kuttet over i en tragisk bilulykke.
Det skjedde ved Zofar i Negevørkenen, like syd for Beersheeba.
Tapet av en god kamerat kjennes meningsløst, vondt og uvirkelig.
Tankene går til hans familie på Stord.
Vi sender dem våre mest dypfølte kondolanser.
FRED OVER HANS MINNE.

Tor Løset
Oberst
Sjef NORBATT

... det umulige tar ei uke

Depotgjengen i Norbatt er (f.v.) sersjant Lars Nygård, Gisle Engevik, Svein Moen og korporal Tom Helgesen.

- Jeg pleier å si at det vanskelige fikser vi med en gang, mens det umulige kan ta ei uke, sier sersjant Lars Nygård på depotet i Norbatt. Med vanlig «norbattsk» selvsikkerhet legger han ubeskjedent ut om depotets arbeid.

- Det kan umulig være noen problemer her. Det eneste dere har er vel nyvaskete (om ikke helt rene) underbukser;

Det er det de fleste legger merke til, ja. Byttetjenesten er kanskje det viktigste for mange. Men vi har mye mer. Alt som finnes av utstyr ute i bataljonen, bortsett fra mat, sambandsutstyr og kjøretøy går gjennom oss. Byttetjeneste her på depotet to ganger i uka er bare en brøkdel av oppgaven vår, sier Lars Nygård.

- Jeg kan nevne opp noe av det vi kan skaffe: Brannslokkingsutstyr, kontormøbler og ditto materiell, skrivemaskin, regnemaskin, overhead, klær, kjøkkenutstyr, gråpapir, binders, sanitærartikler, indian bush, strykejern, film, hansker, sytråd, lommelyktpærer, utrolig mye rart, kjøleskap, teskjeer, Fujica-ovner, vaskebøtter og senger. Og det er mye mer enn det.

- Hvor får dere alt dette fra?

- Fra Naqoura. Hver onsdag drar en av materiellassistentene og meg til Naqoura med ting som skal til reparasjon og med lister over ting vi trenger. Dagen etter drar vi opp igjen til Norbatt med det som er reparert og det nye utstyret vi har fått. De andre dagene i uka fordeler vi utstyret, to dager kjører vi til vaskeriet i Vestre AO med skittent tøy, som byttes i rent, og de andre dagene bytter vi her på depotet eller gjør klart til byttedagene.

- Det var ikke lite?

- Neida, vi har nok å gjøre.

- Du virker gansk fornøyd, er det inegnting å klage på?

- Jovisst. Men først vil jeg skryte litt, av utekompaniene. De har virkelig orden på byttingen sin. Skikkelige lister, så alt går unna i en fei. Det er verre med stabskompaniet. Det tar like lang tid for oss å lbytte klær for et lite lag i stabskompaniet som for en hel tropp i utekompaniene. De eneste unntakene i stabskompaniet er MP-gruppa og Pi-troppen. Men fra de andre troppene er det aldri ei bytteliste å se. De har sikkert problemer i forhold til vakter og sånn, men det kan helt sikert gjøres mer effektivt, sier depotsjefen.

I Chebaa -kongens rike

Det er ikke alle nordmenn forunt å kunne skilte med sitt eget kongerike med dertil tilhørende kongstittel og det atlpåtil adskillige tusen kilometre utenfor Norges grenser . Men NORBATT har en innenfor AO, til tross for, eller kanskje på tross av at vedkommende selv ikke sverger til tittelen, eller legger særlig vekt på den. likevel kalles han konge på folkemunne. Blant sine sivile undersåtter, vel og merke. Blant gutta derimot går han under betgnelsen sheriff.

Vi la titel være tittel. Kristiansanderen Bjarne Tønnessen er i gavnet Chebaakonge, og dermed sjef for Chebaagruppen, som pr. dags dato teller 39 tobeinte, og en firbeint. Videre et beltedyr, av typen PPK. Pluss mye annet.

Sheriffen av Chebaa, Bjarne Tønnesen (Kaptein)

Fjellandsbyen Chebaa ligger ca 1300 meter over havet, og er den største byen i NORBATT AO, med befolkning på 12-13 000 sjeler i vinterhalvåret. Men etter hvert som temperaturen stiger, stiger også folketallet til ca 17-18 000 mennesker. Et stort antall av byens innvånere er sysselsatt i oljeindustrien i gulfstatene ellers i året og vender således hjem om sommeren I følge velinformerte kilder finnes det et sted mellom 17 og 18 millionærer i byen. I dollar! Fjellbyen Chebaa er så absolutt verdt et skue, der den formelig klamrer seg fast til fjellsiden. Og ikke alle får det til å rime at et dusin tusen mennesker har sin bopel i byen, etter størrelsen å dømme.

Parkeringsvaht

- Hfvilket oppdrag har Chebaagruppen kaptein Tønnessen?

- Ettersom gendarmeriet ikke har noen reel innflytelse eller makt i byen, påhviler det oss en rekke politimessige oppgaver. Eksempelvis må vi ordne opp ved husbråk, slosskamper. parkeringsproblemer rydder vi også opp i. Blir det noen gang aktuelt med sommerjobb, føler jeg meg svært kvalifisert til jobb som parkeringsvakt i Kristiansand flirer Bjarne Tønnessen, som iler med å legge til at man selvdølgelig ikke må foglemme de rent militære oppdragene gruppa er satt til å løse.

- Vi har kontinuerlig overvåkning av aktiviteten i Østdalen, som er en av hovedinfiltrasjonsveiene inn i NORBATT AO. For å løse oppdraget i Østdalen, er hund og knappetelt viktige og uvurderlige hjelpemidler. FN-teltet i dalen er «bemannet» tjuefire timer i døgnet.

Også andre illegale aktiviteter pågår i østdalen. Smugling. Ikke få karavaner går over fra Libanon til Syria. Våpen, vil de fleste gjette seg til. Men neida. Sigaretter, salt og armeringsjern! Ferden over mot Syria innebærer en viss riskiko for å bli oppdaget, selvfølgelig. og tidligere i knontingenten pågrep IDF 10 smuglere med sine dyr og førte dem med seg over grensen til Israel. Tilbake på libanesisk side sto dyrene. Dem ville IDF frskrive seg retten over. Personellet fra Chebagruppen tok resolutt oppstilling oppe ved den israelske gaten og var stand by-natt som dag-inntil israelerne gikk med på å ta seg av eslene og muldyrene. -Vi satt i to døgn før floken løste seg. Men jeg var fast bestemt på at muldyrene skulle over. Husk også hvilke verdier et muldyr representerer for en libaneser, sier Bjarne Tønnessen og understreker betydningen av forholdet til sivilbefolkningen, som er utrolig bra.

Familie

- Overalt hvor man ferdes i byen føler en seg velkommen. Vi føler at blir skikkelig «backa opp» av innbyggerne , og de er snare til å varsle oss dersom noe uvanlig skjer, sier tjueåttringen, og trekker samtidig fram godord on sine menn.

- God motivasjon og godt kamerateskap. Vi er som en stor familie. Med undertgnede som far, og NK som mor. Ingen store skillelinjer mellom befal og soldater. Vi lever, bor og jobber så vå si oppå hverandre. Dette stiller krav til hver enkelt mann. Viktigheten av vå passe på hverandre er stor når vi lever under slike spesielle forhold, menner Bjarne Tønnessen. Han understreker sterkt betydningen av militær stil og holdining - Personellet skal og må være nøye med sin opptreden, Ikke minst på en CP som på en måt er NORBATTs ansikt utad.

Som sjef i Chebaa har Bjarne Tønnessen også sine tunge dager. Fra tid til annen forekommer det arrestasjoner av sivile ibyen. Da er det Chebaa-kongens plikt å underrette pårørende om tingenes tilstand –en uhyre tung oppgave. Spesielt når man ikke vet hvordan det går med vedkommende, og de optimistiske meldingene uteblir. Det verste som hittil har skjedd var da IDF tok de ti smuglerne og førte dem over grencen. Knonene deres flokket seg rundt 4-7 B. Skreik og bar seg, naturlig nok. Ville absolutt over gaten til ektemennene. Dette måtte vi forhindre, og vi nærmest sloss med dem for å holde dem tilbake. Det var en forferdelig situasjon. En opprivende episode, hvor vi virkelig følte

med kvinnene, som var helt desperate og fra seg.

Midt-Østen og problematikken i området er en av grunnene til at Bjarne Tønnessen søkte om FN-tjeneste

- Et svært interessant del av verden rent utenrikspolitisk gjennom flere år. Man hører alle slags versjoner om hva som skjer. Danner seg et bilde. Men hva skjer egentlig? Jeg hadde lyst til å komme meg nedover. Se problematikken fra innsiden. Og jeg ville ha angret i ettertid om jeg ikke hadde benyttet meg av sjansen. Alt fortoner seg så brokete. Mangel på klare grenser og skillelinjer mellom grupperinger. Hvordan religion og penger virker inn. Jo mer jeg lærer, jo mer skjønner jeg at jeg ikke skjønner, kommer det som et slags hjertesukk fra sjefen. – Men sist, og ikke minst fikk jeg innvilget et halvt års permisjon av «ho der hjemme».

Juleevangeliet

Bjarne Tønnessen, og flere med ham, fikk seg en virkelig god latter i forbindelse med en «sitrap» ute fra Østdalen julaften og natt til første juledag. Patruljen hadde tilhold i et geitefjøs. «Tilbrakte julaften i stallen. Lå og kikket opp på Bethlehemsstjernen, som for anledningen var lyset på toppen av radiomasta till IDF 1. juledagsmorgen observeres de tre vise menn langsetter IDF-veien. Den første vise mannen kom ridende med sin Merkava. Deretter fulgte de to andre i hver sin PPK. Ellers stille og rolig».

- En underlig følelse for flere av oss med første jul i fremmed land. Ble invitert til en familie, og barna hjalp godt på julesteminga. Hadde med meg soldater, og med et barn på fanget var det mer enn en soldat som satt med et fjernt blikk, hvor tankene gikk hjemover. Føler et virkelig savn fra tid til annen. Men tross alt er det godt å føle savn. På den måten får man en bekreftelse på at man har rot et sted!

Et glimt fra undervinsningen i Chebaa, hvor Fred I Eilersten leser høyt, mens Sikgve Malmo (f.v.), Paul Skaget, Hassana og PA/lt Dag Bredvei følger interessert med.

Lær «marrhaba» med Hassan

Nå skal FN-Ola skoleres i arabisk. Om enn ikke for å kunne enkle ord og uttrykk, noe som kommer godt med spesielt under CP-tjeneste. Siktemålet med skoleringen er at vi som nordmenn skal prøve å møte de sivile på deres egne premisser-rent språklig. «Maak Tazkara?» (=har du ID-kort?) er en setning alt CP-personnell får nytte av.Og bør kunne.

Ildsjelene bak kurset er NK BN, oblt E Skarland, og kursleder er Hassana Ibrahim, en av bataljonens tolker. Hver uke oppsøker hun HQ i hver tropp i kp A og B, hvor undervisningern foregar og elevene er samlet. Etter planen skal hver tropp få tre besøk av Hassana, og kursaktiviteten skal pågå fram til april måned.

Skal vi tro Hassana er interessen for å lære arabisk aktiviteten elevene legger for dagen er god. Soldater og befal blir karakterisert som meget flinke, og mer lærenemme enn man på forhånd turde håpe på.

Blue Beret var blant annet med Hassana til Chebaa. Til tross for en noe nølende start hos elevene i Chebaagroup, ble lampefeber og nybegynnernerver raskt erstattet av pågangsmot og iver. Og Hassana var svært så fornøyd med innsatsen some «elevene» viste.

Kursdeltakerne samlet oppe på taket av 4-7 HQ etter at kursets første leksjon er avsluttet.
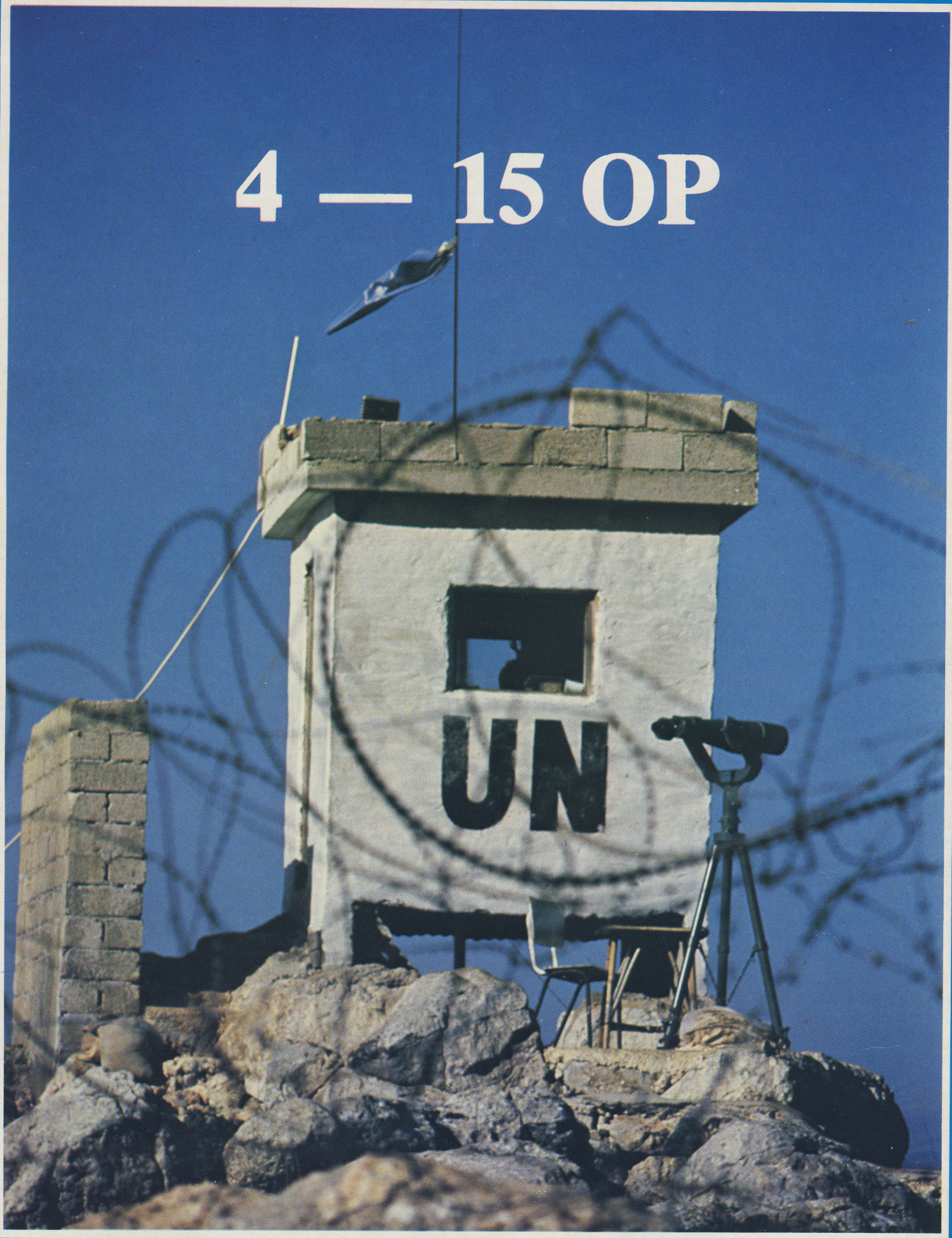
4 — 15 OP